

lægevidenskabelige Eksamen *med bedste Karakter*. Man finder ikke, at der er Grundlag for denne Regels Oprettelse, og foreslaar den derfor ophævet, jfr. § 33, Stk. 1.)

Man mener ikke, at der er Trang til i Almindelighed at give Læger med *udenlandsk* Eksamen Adgang til at praktisere her i Landet. Der findes her et tilstrækkeligt Antal Læger, og den danske lægevidenskabelige Uddannelse staaer fuldt ud paa Højde med den bedste udenlandske. Derimod mener man, at det ikke skal være udelukket at tillade udenlandske Læger at virke her i Landet. Det kan f. Eks. tænkes, at en udenlandsk Læge af Uddannelseshensyn ønsker at tage Plads i en Lægestilling paa en Helbredelsesanstalt her i Landet. Eller det kan dreje sig om fremragende udenlandske Videnskabsmænd, som man gerne vil knytte til Landet, f. Eks. ved Ansættelse i et Embede, der forudsætter, at vedkommende kan udøve Lægegerning, eller som selv ønsker at slaa sig ned her i Landet for at drive videnskabelige Studier. Ogsaa andre særlige Omstændigheder vil kunne gøre det rimeligt at imødekomme et Ønske hos en Person med udenlandsk Lægeuddannelse om at faa Tilladelse til at nedsætte sig her.

Man mener derfor, at der bør være Adgang til, naar Omstændighederne taler derfor, at dispensere fra Kravet om dansk lægevidenskabelig Embedseksamen. Forudsætningen maa imidlertid være, at paagældende er i Besiddelse af en til dansk Lægeuddannelse i det væsentlige svarende Uddannelse. Man foreslaar derfor, at der i hvert enkelt Tilfælde skal indhentes Tilladelse fra Indenrigsministeren, og at der, inden saadan Tilladelse meddeles, skal forhandles med det lægevidenskabelige Fakultet og Sundhedsstyrelsen om Værdien af den Uddannelse, vedkommende er i Besiddelse af. Tilladelsen vil efter Omstændighederne kunne indskrænkes til kun at gælde en vis begrænset Lægevirksomhed, og kan om fornødent gøres afhængig af, at vedkommende aflægger en Prøve for Fakultetet. Denne Prøve vil ikke alene kunne omfatte rent lægevidenskabelige Forhold, men f. Eks. ogsaa Kendskab til saadan dansk Lovgivning, som en i Danmark praktiserende Læge bør være fortrolig med, saasom dansk Sundhedslovgivning, Sociallovgivning o. lign. Tilladelsen bør kun meddeles Personer, der er det danske Sprog mægtig, da det er en Forudsætning

for paa forsvarlig Maade at kunne udøve Lægegerning, at Lægen kan forstaa Patienternes Angivelser og selv kan gøre sig forstaaelig for disse.

Til § 4.

ad Stk. 1. Lægevidenskabens Udvikling har medført, at der — som i mange andre Fag — er udskilt visse Specialer, saasom Kirurgi, intern Medicin, Børnesygdomme, Lungetuberkulose, Kvindesygdomme, Øjensygdomme, Øre-, Næse- og Halssygdomme, Hud- og Kønssygdomme, o. s. v., i hvilke de Læger, der ønsker at specialisere sig paa et bestemt Omraade, særlig uddanner sig, praktisk og teoretisk.

Efterhaanden som Betydningen af Speciallægevirksomheden steg, opstod der Trang til en Regulering af dette Forhold for at hindre, at andre end de Læger, som havde gennemgaaet den fornødne Specialuddannelse, betegnede sig som *særlig* kyndige paa et specielt Omraade. Den almindelige danske Lægeforening tog derfor Sagen op og paalagde sine Medlemmer, at kun de, som havde faaet Lægeforeningens Anerkendelse som Specialister, maatte betegne sig som saadanne. Samtidig nedsatte Lægeforeningen et særligt Udvalg, Specialistudvalget, til at give Regler om, hvilke Omraader der kunde betegnes som Specialer, og hvilken Uddannelse indenfor hvert enkelt Speciale en Læge skal gennemgaa for at opnaa Lægeforeningens Anerkendelse som Speciallæge, samt afgive Indstilling om de fremkommende Ansøgninger om Anerkendelse som Speciallæge.

Ved denne Ordning, der paalagde dem af Lægeforeningens Medlemmer, der ønskede Anerkendelse som Speciallæge, store Forpligtelser med Hensyn til yderligere Uddannelse, opnaaede Foreningen at sikre, at Befolkningen, naar den ønskede at søge Bistand hos Specialister i bestemte Sygdomme, kunde være sikker paa, at de Personer, der benævnedes sig som Specialister, virkelig havde faaet fyldestgørende og grundig Uddannelse i den paagældende Gren af Lægevidenskabens.

Skønt den saaledes ad Frivillighedens Vej indførte Specialistordning har virket tilfredsstillende i enhver Henseende, bør den dog, naar en Lægelov gives, indordnes under det offentlige Kontrol, saaledes at dette bestemmer Specialernes Omraade og Betingelserne for at opnaa Ret til at betegne sig som Speciallæge. Der stilles derfor Forslag herom. Man har ikke fore-